

Димитър Бояджиев

Нощем

Очите ми са много уморени
от ужаса на моя скъден ден.
Тежат ми на душата, вкаменени,
миражите на блян осуетен.

Като листа, в есенна нощ развени,
блуждаят мислите ми. Съкрушен,
с помръзнал стон на устни вледенени,
не чакам слънце да изгрей над мен.

О, знам – ще мине мрачна нощ! Студени,
недраги дни, в просъница живени,
ще мъкна пак, спокойно ужасен.

И милите надежди отмилени
ще шъпнат на душата ми ранени:
„Напразно горд! Напразно окрилен!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6303>]